

Böröczki Csaba

Libamáj Luzette-módra

Fejfájással ébredt, nem a saját ágyában. Körbenézett, sötét szoba, és mintha valami priccsen feküdt volna, utcai ruhában. Álmodott már úgy, hogy tudatában volt, álmodik, talán ez is csak olyan. Szeme hamar hozzászokott a homályhoz, felkelt, kitapogatta a villanykapcsolót. A szobában tábori ágy, szék, íróasztal, a beugróban mosdó. Az ajtóhoz ment. Zárva. Dörömbölni kezdett, nyissák ki azonnal. Kulcscsörgés hangja, két pisztolyos férfi jelent meg. Az egyikük szeme vörös. Pataki Richárd?, kérdezte az alacsonyabb. Igen. Mit akarnak? Pataki Richárd, az író? Igen, én vagyok, de mondja már meg mi ez. Feltartott kézzel jön ki. Most előre, üljön oda. A két férfi is elhelyezkedett a fotelokban vele szemben. Nos, mint azt bizonyára kitalálta, maga a foglyunk. Azért raboltuk el, hogy írjon. Micsoda? Ne szóljon közbe. Szóval, van egy sztorink, de sehogy se tudjuk megírni. Maga már írt három könyvet, biztos tudja, hogy megy ez. Megírja, és mi elengedjük. Ez képtelenség. Ne mondja ezt, maga egy jó író. Ezért is választottuk magát. Úgy értem, a helyzet képtelenség. Richárd lassan zsebéhez csúsztatta kezét. Üres. Körbenézett, átlagos nappalinak tűnt, perzsaszőnyeggel, dohányzóasztallal, barna szekrényssal. És ha most felugranék, és elrohannék?, gondolta. Hülyeség. Kapnék egy golyót a hátamba. Pedig milyen szépen ment minden. A negyedik könyv már a tördelőnél van, néhány nap, és megkezdődik az előrendelés. De ezekkel nem érdemes szívozni. Mi lenne a sztori? A két pisztolyos egymásra vigyorgott. Inkább csak ötletnek mondanám, kezelje úgy, mint egy *brainstorming* eredményét, nem ragaszkodunk hozzá görcsösen. Szóval, és szünetet tartott, lehajtotta fejét, a pisztolyt is inkább a perzsaszőnyeg mintájára szegezte, mint Richárdra. Szóval azt gondoltunk ki, hogy megírhatná az Egri csillagok parafrázisát egy közkatona szemszögéből, kevesebb pátosszal, kevésbé heroikusan. Hogy mit csinálna Bornemissza Gergely meg Dobó, még kicsit ködös, de ez lenne az alapkoncepció. De, mint mondtam, akár el is vetheti, ha hülyeségnek tartja. Pillanatnyi csend, az emberrabló beszívta ajkát, mintha szégyelné magát. És ezt írjam meg? Mondja meg nyugodtan, ha szar. Richárd sóhajtott. Kik lehet-

nek ezek, tűnődött, akik tudják, mi az a parafrázis, azok nem átlagos bűnözők. Nem mondom, hogy szar, inkább problémás. Igen, egy kicsit. Sajnos én nem vagyok otthon a zsánérirodalomban, mondta, miközben arra gondolt, inkább Andics Zolit kellett volna elrabolniuk. Ő amúgy is mindig agyament dolgokat ír. Miért pont engem szemeltek ki? Azért, mert a *Végképp elválasztva* a tizennyolcadik században játszódik? Az egy teljesen más történelmi korszak, mint az Egri csillagok. Rendben, mondta, megcsinálom. Mi tudtuk, hogy jó emberhez fordultunk, ugye Laci? A vörösszemű elmosolyodott, de nem szólalt meg. Richárd tűnődött, hogy hiába tudja az egyik emberrabló nevét, hiába látta az arcukat, semmire sem megy vele. Ha valahogy kiszabadulhatnék, akkor persze igen. Csak jól meg kell figyelni őket, hogy pontos személyleírást adhassak róluk. Hogy csináljuk? Bent, a szobájában van íróasztal, és itt van nálam a laptop. A pisztolyos átnyújtotta neki a gépet. Természetesen internet nincs. Ha valamiért mégis szükséges, szól nekem vagy a Lacinak. A pisztolyos az állát simogatta. Mit gondol, mennyi idő megírni? Milyen hosszú legyen? Kétszázezer leütés elég. Nos, akkor az jó esetben három hónap, esetleg négy. Ez most biztos elriasztja őket, gondolta, de a pisztolyos bólintott, rendben. És ne feledje, hogy a mi nevünk lesz rajta, úgyhogy kerülje az utalgatásokat. Ki is adják? Már megvan a kiadó. Netán a kiadó főnökét is elrabolták? A férfi Richárdra célzott pisztolyával. Ne higgye, hogy olyan okos fiú. Na, vissza a szobába, és kezdjen neki.

Mi lenne, ha azt a regényt írnám újra, ami most a tördelőnél van? Amúgy is a fejemben van az egész, csak újra le kell írni. És? Ennyire nem lehetek naiv. Ezek ki fognak nyírni, akár megírom, akár nem. Ráadásul Kamilla is biztos aggódik már. Az ajtóhoz ment, fülelt. Arra várt, talán meghallja a mobilja csörgését. Csak mondatfoszlányok értek el hozzá. Az ablakhoz lépett, elhúzta a függönyt. Rács. És mintha a járdaszinttel lett volna szemmagasságban. Hamarosan meg is látott néhány járókelőt, helyesebben csak a cipőjüket. Mi legyen, kopogjak? Ahhoz, hogy ott hallják, mit mondok, kiabálni kellene, azt pedig minden bizonnyal meghallja ez a két baromarcú. Ha lenne egy darab papírom... Vagy nem is kell a papír. A monitorra is ki tudom írni, hogy segítsenek. Csak hogyan hívom fel a figyelmüket? Leült a laptophoz, kezdjünk hozzá. Szóval Egri csillagok. Hogy is kezdődött? Két kisgyermek fürdik, az egyik Gergő, a másikat hogy is hívták? Kít érdekel? Legyen Eszmeralda. Szóval Gergő és Eszmeralda pancsolnak, és... Basszus,

fogalmam sincs, mi történt utána. Meg kéne mondani, hogy fogalmam sincs. Vagy legalább adjanak egy eredeti példányt, ami alapján megírhatom. Kopogott az ajtón, a pisztolyos hamarosan kinyitotta. Kéne az eredeti Gárdonyi könyv. Meg jó lenne, ha hazaszólhatnék, hogy ne aggódjon a feleségem. A pisztolyos sóhajtott. A könyv oké, telefont viszont nem kap.

Egy óra múlva nála volt a kötet. Laci a kezébe nyomta a könyvtári példányt, és annyit mondott, tessék. Ez volt az első alkalom, hogy Richárd beszélni hallotta a vörösszeműt, és arra gondolt, talán belőle ki lehet húzni valamit. Hátha Laci itt a jó zсарu, aki látszólag aláveti magát az erősebb akaratának, de azért megvan a maga véleménye az egészségről, és még az is meglehet, hogy nem is olyan szívesen vesz részt ebben az egészben. Mi történt a szemével?, kérdezte. Laci egy pillanatra ránézett, mintha fontolgatná, hogy szóba áll ezzel az emberrel, végül azonban hang nélkül becsukta az ajtót. Richárd átpörgette a könyv lapjait, remélve, hogy megtalálja benne a kölcsönzési cédulát, hogy némi támpontot kapjon az emberrablók kiletéről. Nem volt benne. Csalódottan végigdőlt a priccsen, és olvasni kezdte. Cecey Éva, hát persze, így hívják a kis csajt. Utoljára általános iskolában olvasta, és csak annyira emlékezett, hogy a törököknek drukkolt. A huszonhetedik oldalon tartott, amikor benyitott a pisztolyos. Ételt hozott. Remélem, szereti a szarvasragut.

Talán akkor kellett volna gyomron vágni, amikor a kaját hozta. Ha jól láttam, nem volt nála a pisztoly. Persze rejthette a farzsebébe. És ha kiütöm, akkor még mindig ott van a másik. Viszont az a ragu... nem is tudom, mikor ettem ilyen finomat. Lefeküdt a priccsre, Kamillára gondolt, vajon mit csinálhat most? Lehet, hogy már értesítette a rendőrséget. Eltelt huszonnégy óra, elkezdhetik a nyomozást. Reggel arra ébredt, hogy a túszejtő rázza a vállát. Jó reggelt, ideje felkelni. Pillanatnyi kábaság után Richárd rájött, hol van. Felült az ágyon, gyűrött ruhájára nézett. Hoztam egy kis reggelit. Remélem, szereti a kaviárt. Hoztam egy kis bort meg kávé is. Richárd az arcát dörzsölte. Miért hoz nekem ilyeneket? Mert a jó regényhez elengedhetetlen a jó kondíció és a finom ételek. Legalábbis én így gondolom. Most meg kéne köszönnöm?, gondolta, de csak bólintott. Hogy áll az olvasással? Száz oldalt olvastam. Nagy léptékben haladok. Legyen kicsit nagyobb a lépték, hogy minél hamarabb kész legyen. Csönd. Richárd meglátta a pisztolyt a férfi farzsebében. Ki lehetne húzni onnan,

és ráfogni. Elvinni a lakáskulcsot, és irány a rendőrség. Nem először irány Kamilla, és utána a rendőrség. De ha van egy másik kulcs, akkor egy perc se kell, és utolérnek. Lényegében azt se tudom, hol vagyok. Talán nem is Budapesten vagyok, ráadásul pénz és papírok nélkül. Megette a kaviáros kenyeret, töltött a kávéból, a bort otthagya. Új dokumentum, Eger hősei. Ahogy leírta a címet, gúnyosan elhúzta száját. Ez még munkacímnek is szar, de ha ezt akarják, ám legyen. Ötezer leütés után kibontotta a bort. Tokaji, húsz éves. Eszébe jutott, hogy az emberrablók már régóta figyelhették, hogy ilyen jól ismerik az ízlését. Aztán a fejét rázta. Egy nagyon kis százaléktól eltekintve, ki az, aki ne szeretné a szarvasragút, a kaviárt meg a drága borokat? Ezek vagy a menüvel akarnak enyhíteni a lelki-furdalásukon, vagy az egyik séf valami menő szállodában, és onnan hozzák a kaját. Ebédre fácánleves, harcsapaprikás, almatorta. Richárd a negyedik epizódban kezdett bele, óránként felállt, végzett néhány karkörzést, írt tovább. Vacsorára libamáj Luzette-módra.

Következő reggel azon tűnődött, hogy viszonyuljon a regény főszereplője Jumurdzsákhhoz, és szinte megijedt. Tényleg meg akarom ezt írni? És mi a valós esélye, hogy ezek utána elengednek? Nem ülhetek itt ölbe tett kézzel. Majd ebédnél, ha behozza a kaját, akkor kell cselekedni. Mindkét keze foglalt lesz, legalábbis tegnap úgy volt. Ha meghallom a motozást a zárban, az ajtó takarásába állok, és úgy támadok. Vagy jobb lesz inkább szemből, nehogy a tányért verjem le. Felállt az asztaltól, és elhúzva a függönyt, a cipőket nézte, ahogy az emberek elhaladnak a szuterén előtt. Felfigyelt a reggeli borosüvegre. Tegnap Tokaji, ma tízéves cuvée. Teletöltötte poharát, a maradékot a végébe öntötte, és visszaült írni, a főszereplő és Jumurdzsák viszonya.

Idén még nem voltunk sehol Kamillával, gondolta. Ha ezt túléltem, elmegyünk Thaiföldre, vagy Dubajba, mindegy, mennyibe kerül, ahová Kamilla szeretné. Felidézte közös nyaralásaikat, az Isztriát, Belgiumot, ahogy Marokkóban mindketten náthások lettek a fűtés nélküli szálláson, és másnap kitessekelték őket a mecsetből, mert ott tisztetlenség orrot fújni. Richárd arcán apró mosoly jelent meg, aztán visszatért a munkához. Egy pillanatra felötlött benne, hogy miért is írja tovább, ha a menekülés mellett döntött. Addig még több mint két óra van, legalább telik az idő. Fellapozta a Gárdonyi-kötetet, pontosan hogy is néz ki ez a Jumurdzsák?

Eszébe jutott a vicc az általános iskolából: a fiúkat janicsárnak vitték el, a lányokat meg julicsárnak. Hihetetlen, hogy ilyen baromságok jutnak az eszembe. *Egynéhány perc múlva ropogás hallatszik a harasztban, és mindjárt rá egy strucctollas, fehér török süveg meg egy barna lófej jelenik meg a fák alatt.* Annyira belemerült, hogy csak a szobába beszűrődő beszédfoszlányok zökkentették ki. Sietve felállt, kezébe vette a borosüveget. A laptopot is fejéhez vághatom, gondolta, de már nem volt annyi ideje, hogy felvegye az asztalról. A kulcs már a zárban. A pisztolyos megjelent az ajtóban. Két kezében két tányér. És ha meghal?, futott át Richárdon. Ezt igazán nem akarhatom. Furcsa, hogy ez a lehetőség fel sem ötlött bennem, de egy borosüveggel fejbe verni valakit végzetes is lehet. Még a nevét sem tudom... Annál jobb. Ott rohadjon meg ez a személtáda. Etet itt minden finomsággal, miközben... Richárd hirtelen feje fölé emelte a borosüveget. Összeszorította szemét. Nem így akarta. A túszejtő hátrébb lépett, és Richárd a tányérokra talált el. Vízibivaly steak, pisztáciatorta. A döbönt férfit arrébb lökte, a folyosón egy pillanatra megállt. Most merre? Hallotta a lövést. Mintha nem is fájt volna a tüdeje. Csak a perzsaszőnyeg mintáját figyelte, kék és piros, kék és piros. Nem akartam, mondta a pisztolyos. Én igazán nem akartam. Richárd meg arra gondolt, milyen finom volt az a libamáj.